

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2427/2017
29.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца предузеће АА са седиштем у ..., чији је пуномоћник Милош Милошевић, адвокат из ..., против тужене Амбасаде Републике ... у ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат из ..., и умешача на страни тужене предузеће ББ из ..., чији је пуномоћник Соња Спасојевић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији умешача на страни туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 2193/17 од 07.06.2017. године, у седници одржаној дана 29.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија умешача на страни туженог Амбасада Републике ... - привредног друштва ББ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж број 2193/17 од 07.06.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев умешача на страни туженог Амбасаде Републике ... - привредног друштва ББ, за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П број 22213/15 од 16.12.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена Амбасада Републике ... да тужиоцу предузећу АА исплати износ од 99.000,00 евра са затезном каматом почев од 05.09.2013. године, па до коначне исплате, а на начин како је то ближе наведено овим ставом изреке првостепене одлуке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 300.000,00 динара са законском затезном каматом на начин како је то ближе наведено овим ставом изреке првостепене одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж број 2193/17 од 07.06.2017. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужене и умешача на страни тужене као неосновани и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П број 22213/15 од 16.12.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев умешача на страни тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, умешач на страни тужене предузеће ББ је изјавио ревизију, с позивом на битне повреде одредби парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, 374. став 1. ЗПП, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) па је нашао да је ревизија умешача на страни тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом дошло до пропуста у примени или до погрешне примене одредаба овог закона, из ког разлога нема ни повреде из става 1. овог члана на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом 07.10.2003. године закључио уговор о закупу непокретности – куће, која се налази у ..., у улици ... број .. на одређено време у трајању од 01.12.2003. године до 30.11.2007. године, при чему се закупац обавезао да за све време трајања уговора плаћа нето месечну закупнину од 15.500,00 долара. Уговором о закупу регулисано је квартално плаћање закупнине и то на почетку сваког кварталног периода, најкасније у року од пет радних дана од почетка тог периода, без обавештења, захтева, смањења или попуста, при чему је уговором такође било одређено да износе које закупац дугује мора уплатити на закуподавчев рачун. Надаље, утврђено је и то да је трајање предметног уговора о закупу продужено анексом број 1, анексом број 2 и анексом број 3. Анексом број 4 који је закључен дана 01.06.2012. године уговорено је трајање предметног уговора за период од 01.06.2012. године до 31.05.2015. године, при чему је измењен износ уговорених нето закупнине и то тако што је иста одређена у износу од 16.500,00 евра месечно током првих 18 месеци, односно почев од 01.06.2012. до 30.11.2013. године, док је за преосталих 18 месеци утврђена закупнина у износу од 18.000,00 евра и то за период од 01.12.2013. године до 31.05.2015. године. Тужена је редовно исплаћивала месечне износе закупнине тужиоцу закључно са новембром 2012. године, док није исплатила закупнину за период од децембра 2012. године, закључно са мајем месецом 2013. године, у укупном износу од 99.000,00 евра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чланова 262. став 1. и 567. став 1. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у изреци првостепене одлуке.

Одлучујући о жалбама тужене и умешача на страни тужене, другостепени суд је потврдио пресуду Првог основног суда у Београду II број 22213/15 од 16.12.2016. године, прихватајући у свему образложење које је за своју одлуку дао првостепени суд, с тим што је другостепени суд констатовао да чињеница да је тужена закупнину за спорни период исплатила умешачу на страни тужене, није од утицаја на доношење другачије одлуке, с обзиром на то да је према одредби члана 4. тачка 3. Уговора о закупу, закупац у обавези да закупнину исплати на рачун закуподавца. Према даљем образложењу другостепене одлуке, чињеница да је тужена закупљену некретнину користила 5 месеци и 21 дан, због чега је износ закупнине требало да буде умањен, није од утицаја на другачије одлучивање, с обзиром на то да је плаћање закупнине уговорено унапред и у кварталном периоду.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право при одлучивању о тужбеном захтеву.

Наиме, имајући у виду чињеницу да тужена закупнину није исплатила тужиоцу у складу са уговором о закупу, већ умешачу на страни тужене, те имајући у виду уговорени начин плаћања закупнине који је подразумевао плаћање исте унапред за квартални период, као и да је утврђено да закупнина за спорни период није плаћена, правилан је закључак нижестепених судова да је у смислу одредбе члана 262. став 1. и 567. став 1. Закон о облигационим односима, тужена у обавези да тужиоцу изврши обавезу плаћања закупнине.

Неосновано се ревизијским наводима указује на то да нижестепени судови нису ценили чињеницу да је закупнина исплаћена умешачу на страни тужене, с обзиром на то да је начин измене предметног уговора о закупу уговорен одредбом члана 8. тачком 1. предметног уговора и да исти подразумева неопходност да све измене уговора буду сачињене у писаној форми и уредно потписане од стране оба уговарача. Такође, чињеница да је тужена користила закупнину 5 месеци и 21 дан, није од утицаја на висину обавезе тужене, с обзиром на то да је чланом 4. тачком 2. уговора о закупу било предвиђено да ће се закупнина плаћати квартално и то на почетку сваког кварталног периода, а најкасније у року од 5 радних дана од почетка тог периода и то без обавештења, захтева, смањења, или попушта, из чега проистиче закључак да није ни било потребно да закупцу буде упућена фактура како би плаћање било извршено, у ком смислу су и неосновани наводи ревизије и у овом делу.

Преостали ревизијски наводи односе се на оспоравање утврђеног чињеничног стања, што не може представљати ревизијски разлог имајући у виду одредбу члана 407. ЗПП. Такође, ни позивање умешача на страни тужене у ревизији на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, нема утицаја за доношење другачије одлуке, с обзиром на то да се због ове битне повреде одредбе парничног поступка ревизија не може изјавити.

Имајући све изнето у виду одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Како је ревизија умешача на страни туженог одбијена као неоснована, одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић